

Січень 2001 року

Начальнику Управління Юстиції
м. Києва
п. Сокуренку Дмитру Михайловичу
м. Київ, Музейний провулок, 2 а
від матері засудженого 28.12.00
Печерським райсудом м. Києва
Антоника Руслана Ярославовича
за ст.94 КК України
до 13 років позбавлення волі,
кр. справа № 10-10503
Антоник Пелагеї Степанівни,
Дрогобицький р-н, Львівська обл.,
с. Рихтичі, вул.Українська, 33

СКАРГА

Шановний Дмитре Михайловичу!

Змушена звернутись до Вас, адже серце моє згоряє від розпуки за безвинно засудженого вироком Печерського райсуду від 28 грудня 2000 року мого сина – Антоника Руслана Ярославовича – до 13 років позбавлення волі.

Нечуване свавілля вчинили слідчі Печерської прокуратури, які в основу звинувачення поклали недостовірні докази психічно хворої на олігофренію людини, а сина силою змусили себе обмовити та порушуючи ст.22 КПК України – призначили його винним у тяжкому злочині, якого він не скоював. Саме призначили, бо їм конче потрібно було розкрити злочин у якнайкоротший термін, бо йшлося про вбивство бізнесмена Тичинського П.В., який є зятем радника Президента України.

Мій син – Антоник Руслан Ярославович – працював журналістом телерадіокомпанії “Народне телебачення України”, ніякого відношення до вбивства бізнесмена Тичинського П.В. не мав, ніколи його не бачив та не знав.

Все, що я та друзі мого сина – численні журналісти – бачили на судовому засіданні, взагалі не можна назвати незалежним судом. Все було вирішено наперед, усі сумніви, всупереч вимогам ЗАКОНУ, витлумачені не на користь мого сина, а навпаки ПРОТИ нього. Я за фахом медик, але і мені було ясно, що виконується чиєсь замовлення. Експертиза психічного стану єдиного, так би мовити, “свідка”, хворого з дитинства на олігофренію, робилась приватною фірмою, а не державною структурою, адже за переведені гроші фірма в наші часи може написати будь-що. Ніхто не звернув увагу на той факт, що хворий Волковський О.К. дав покази проти мого сина після його жорсткого побиття в Печерському РУГУ співкамерником, який також жорстоко побив і мого сина. Ця акція була повністю скерована слідчими, оцінки у судовому засіданні цим подіям а ні суддя, а ні представник прокуратури не давали.

Мій син - віруюча людина, християнин, характеризується за все його 33-річне життя тільки позитивно, про це свідчить безліч характеристик, долучених до справи.

В ході судового розгляду, грубо нехтуючи доказами, наведеними адвокатами та звинуваченим, суддя та прокурор у грубій формі не давали їм говорити, а як тільки доходило до конкретних спростувань звинувачення, – то судові засідання переносили, мета – збити, не дати можливості відстояти правду.

Все, що відбувалось у Печерському суді упродовж слухання справи, можу назвати замовленням і ГАНЕБНОЮ СПРАВОЮ ПРОТИ ЖУРНАЛІСТА. Те, що скоїли з моїм сином, НЕ МОЖНА НАЗВАТИ СУДОЧИНСТВОМ, то є фізичне знищення.

Шановний Дмитре Михайловичу!

Розраховуємо на Ваше особисте втручання та справедливе вирішення справи при касаційному розгляді. Не дайте знищити безвинного!!!

З повагою та надією на Вас,

Пелагея Антоник